

מועצה אזורית עמק חפר | מרכז קהילתי אזורי

בגים וצליקים

ב ח נ ו כ ה

"לעולם לא יהיה ניצחון לאור על החושך,

כל עוד לא נעמוד על האמת הפשוטה:

שבמקום להילחם בחושך,

יש להגביר את האור."

אהרן דוד גורדון

באנו חושך לגרש

שרה לוי תנאי, עמנואל עמירן

באנו חושך לגרש, בידינו אור ואש.

כל אחד הוא אור קטן, וכולנו אור איתן.

סורה חושך, הלאה שחור!

סורה מפני האור!

סדר הצליקה נראה מוכנה | ברכות ההדלקה:

"ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר של חנכה"

"ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שעשה נסים לאבותינו בימים שהם בזמן הזה"

בלילה הראשון: **"ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה."**

"הנרות הללו אנו מדליקין על הנסים ועל התשועות ועל הנפלאות שעשית לאבותינו בימים שהם בזמן

הזה על ידי כהניך הקדושים. וכל שמנת ימי חנכה הנרות הללו קדש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם אלא

לראותם בלבד, כדי להודות ולהלל לשמך הגדול על נסיה ועל ישועתך ועל נפלאותיה."

מעוז צור ישועתי לה נאה לשבח | תכון בית תפילתי ושם תודה נזבח

לעת תכין מטבח מצר המנבח | אז אגמור בשיר מזמור חנכת המזבח

עות שבעה נפשי ביגון כחי כלה | חיי מררו בקשי בשעבוד מלכות עגלה

ובידו הגדולה הוציא את הסגלה | חיל פרעה וכל זרעו ירדו כאבן במצולה

ביר קדשו הביאני וגם שם לא שקטתי | ובא נוגש והגלני כי זרים עבדתי

ויין ועל מסכתי כמעט שעברתי | קץ בכל זרבבל לקץ שבעים נושעתי

כרות קומת ברוש בקש אגני בן המדתא | ונהיתה לו לפח ולמוקש וגאותו נשבתה

ראש ימיני נשאת ואויב שמו מחית | רב בניו וקניניו על העץ תלית

ונים נקבצו עלי אזי בימי חשמנים | ופרצו חומות מגדלי וטמאו כל השמנים

ומנותר קנקנים נעשה נס לשושנים | בני בינה ימי שמונה קבעו שיר ורננים

אשופ זרוע קדשך וקרוב קץ הישועה | נקם נקמת עבדיך מאמה הרשעה

כי ארכה השעה ואין קץ לימי הרעה | דחה אדמון בצל צלמון הקם לנו רועים שבעה

"נרות החנוכה ההולכים ומתרבים מיום ליום, מותירים אחריהם מעין צו תמידי:

לעולם לא לדרוך במקום, לא להסתפק בקיים, אלא תמיד להוסיף באור;

ועל כל תוספת בצד השלילי, יש להרבות בצד החיובי עד שהאור יסלק כליל את החושך"

ע"פ רבי מנחם מנדל שניאורסון - הרבי מלובביץ'

כתמי אור דליה רביקוביץ

ובחמור הזה האפל נטבעו כתמים של אור

ולא נשמע בהם קול ורחש גם לא יעבר

והם כמו שמן המור נגרים זולפים מן הפך.

והם נגרים כבשמים ורכה ושלוחה תנועתם

ובחמור הזה האפל הם נקנים למבוע קטן

ויש בהם חן וחמדה שגואים ועוברים על גדותם.

ובחמור הזה האפל נבעה מכה של זקב

והחמור הזה האפל מגלה את מעמקיו

ויש אהבה עננה בין האפל לבין הזקב.

והם חבוקים ושלזים ואין בהם קול ומשב

והאור מנטף ונושק את החמור הזה בשפתיו

והאפל הופך את גופו כבאר לכתמי הזקב.

ובחמור הזה האפל נטבעו כתמים של אור

ולא נשמע בהם קול ורחש גם לא יעבר

והם כמו שמן המור נגרים זולפים מן הפך.

"בראשית, דולק אור אחד, ועוד אחד

ועוד אחד, ועוד אחרים. החושך יחלוף כליל.

מתוך הצעירים ייבקע האור בראשונה, ואחר יליו

עליהם האחרים, אוהבי הצדק והאמת, החופש

והקדמה האנושית והיופי. ובהיות הנרות כולם

דולקים, ישתאו וישמחו על העבודה שנעשתה.

אין לך תפקיד חשוב ומביא אושר יותר מתפקיד

השמש משרת האור"

בנימין זאב הרצל, די וולט, 1897

"צריך שכל איש ידע ויבין שבתוך תוכו דולק נר

ואין נרו שלו כנר חברו ואין איש שאין לו נר.

וצריך שכל איש ידע ויבין שעליו לעמול ולגלות

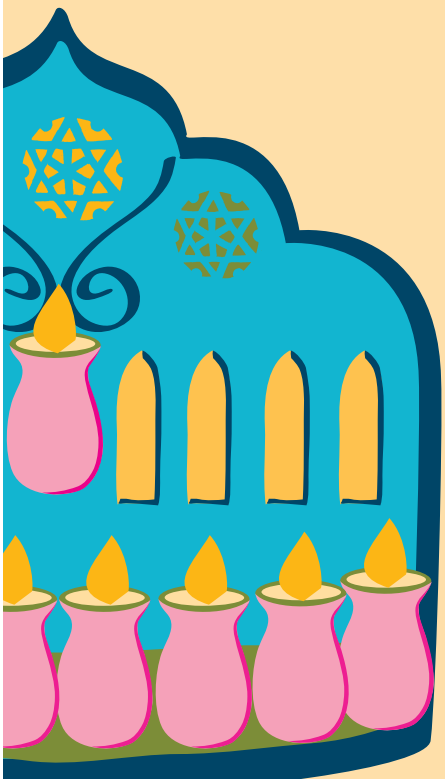
את אור הנר ברבים, ולהדליקו לאבוקה גדולה

ולהאיר את העולם כולו.

הרב אברהם יצחק הכהן קוק

לאה מורחשתין-ירחוי | אמנות גופית

לאן נעלם האור הראשון?

אמר רבי אלעזר: אור שברא הקב"ה ביום ראשון - אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו. כיוון שנסתכל הקב"ה בדור המבול ובדור הפלגה וראה שמעשיהם מקולקלים, עמד וגנזו מהם. ולמי גנזו? לצדיקים לעתיד לבוא. שאלו חסידים: היכן גנזו? השיבו: בתורה. שאלו: אם כן, כלום לא ימצאו צדיקים משהו מן האור הגנוז כשהם לומדים תורה? השיבו: ימצאו וימצאו. שאלו: אם כן, מה יעשו צדיקים כשימצאו משהו מן האור הגנוז בתורה? השיבו: יגלוהו באורח חייהם.

האור הגנוז, מרטיין בובה, הוצאת שוקן, עמ' 5

פרסומי ניסא

"...זוהר האורים של חנוכה, מתפשט באטיות, בריתמוס של משפט מוסיקלי העולה בקרשנדו. נר אחד בערב הראשון, שני נרות למחרת, שלושה למחרתיים וכך הלאה - עד לזוהר הניצחון של היום השמיני". אולם בשונה מלהבות האח המחממות את המעגל המשפחתי, את המרחב הפרטי והסגור של הבית - נרות החנוכה "מאירים אל החוץ". כפי שמעיר לוינס, "המצווה היא להניח אותם במקום שהבית פתוח בו אל הרחוב, במקום שחיי הבית נושקים לחיי הציבור. הנרות האלה אינם מאירים למשפחה, ואף לא לעם; הם מביאים מסר לכל. הם אינם מזמינים אל האינטימיות, הם מפרסמים נס".

ד"ר אל הנסל, קרשנדו בשמונה נרות

מחלוקת הלל ושמאי

"מצוות חנוכה - נר איש וביתו. בית שמאי אומרים: יום ראשון מדליק שמונה, מכאן ואילך - פוחת והולך. ובית הלל אומרים: יום ראשון מדליק אחד, מכאן ואילך מוסיף והולך..."

תלמוד בבלי, מסכת שבת, דף כ, עמוד ב

נר לי

ליון קיפניס, דניאל סמבורסקי
נר לי, נר לי, נר לי דְּקִיק.
בְּחִנְכָּה נְרֵי אֲדְלִיק.
בְּחִנְכָּה נְרֵי יְאִיר,
בְּחִנְכָּה שִׁירֵי אֲשִׁיר.

ימי החנוכה

מרדכי ריווסמן, עממי
יְמֵי הַחֲנֻכָּה חֲנֻכַּת מִקְדָּשְׁנוּ,
בְּגִיל וּבְשִׂמְחָה מִמְּלָאִים אֶת לְבָנוּ,
לֵילָה יוֹם סְבִיבוֹנְנוּ יִסֵּב,
סִפְגָּנוֹת נֹאכַל בָּם לָרֵב.
הָאִירוּ, הַדְּלִיקוּ נְרוֹת חֲנֻכָּה רַבִּים!
עַל הַנְּסִים וְעַל הַנִּפְלְאוֹת אֲשֶׁר חוֹלְלוּ הַמַּכְבֵּים.
נִצְחוֹן הַמַּכְבֵּים נִסְפָּר, נִזְמְרָה
עַל הַיּוֹנִים אֲזַי יָדָם כִּי גְבְרָה,
יְרוּשָׁלַיִם שָׁבָה לְתַחֲיָה,
עִם יִשְׂרָאֵל עֲשָׂה תוֹשִׁיָּה.
הָאִירוּ, הַדְּלִיקוּ...

מי ימלל

מנשה רבינא, אנגלי עממי
מִי יִמְלַל גְּבוּרוֹת יִשְׂרָאֵל,
אוֹתָן מִי יִמְנֶה?
הֵן בְּכָל דּוֹר יָקוּם הַגְּבוּר
גּוֹאֵל הָעָם.
שְׁמַע! בְּיָמֵים הָהֵם בְּזַמַּן הַזֶּה
מִכְּבִי מוֹשִׁיעַ וּפּוֹדֵה,
וּבְיָמֵינוּ כָּל עַם יִשְׂרָאֵל
יִתְאַחַד, יָקוּם וַיִּגְאֵל.

אנו נושאים לפידים

אהרון זאב, מרדכי זעירא
אָנוּ נוֹשְׂאִים לְפִידִים
בְּלִילוֹת אֶפְלִים.
זוֹרְחִים הַשְּׂבִילִים מִתַּחַת רַגְלֵינוּ
וּמִי אֲשֶׁר לֵב לוֹ
הִצְמָא לְאוֹר -
יִשָּׂא אֶת עֵינָיו וְלִבּוֹ אֲלֵינוּ
לְאוֹר וַיְבֹא!
נֵס לֹא קָרָה לָנוּ -
פֶּה שָׁמֹן לֹא מִצָּאנוּ.
לְעֵמֶק הַלְּכָנוּ, הִהָרָה עָלֵינוּ,
מִעֵינֹת הָאוֹרוֹת
הַגְּנוּזִים גְּלֵינוּ.
נֵס לֹא קָרָה לָנוּ -
פֶּה שָׁמֹן לֹא מִצָּאנוּ.
בְּסֻלַּע חִצְבָנוּ עַד דָּם -
וַיְהִי אוֹר!

"הגבורה אינה פסגה. היא דרך העפלה..."

המוליכה כל הזמן בכיוון אחד - אל ראש ההר. ננסה איפוא להאיר לעצמנו את הדרך, כי יש בה סכנת ירידה וטעויות. נקדים ונאמר: היסוד שבגבורה אינו האומץ, אלא הנכונות להקרבה עצמית. אל האומץ שבגבורה יכול להגיע גם האיש המפחד, אם חזקה בו נכונות ההקרבה. הגבורה האמיתית מתגלה גם בחולין של יום יום. אנו רגילים לייחס את מושג הגבורה לצבאיות מסיבה מובנת: מהלוחם נדרשת הסכמה למפרע להקרבה מקסימלית, לקרבן חיים. אך אין זו הדרך היחידה... הגבורה היא קודם כל מידה מוסרית. הגבורה שהיא הקרבה, אינה אכזרית ביסודה. היא אינה המתאכזרת. זו היא הצורה הנעלה ביותר של השרות. ביסודה היא אהבת הזולת."

יצחק שדה

